

Διαστάσεις της ενοριακής κοινότητας

Ένα χρόνο μετά τη Σύναξη των Αθηνών

Απέναντι στις προκλήσεις τις οποίες η Εκκλησία καλείται να αντιμετωπίσει στην αρχή αυτή της νέας χιλιετίας με όλες τις διαστάσεις και παραμέτρους που καθορίζουν μια υπεύθυνη πορεία τόσο ευαγγελικής μαρτυρίας, αλλά και συλλογικής προσπάθειας, νομίζω ότι αρμόζει να πάρουμε ως αφετηρία, για την επίτευξη οποιουδήποτε στόχου, το κέντρο της αποστολής της Εκκλησίας, που είναι ο ίδιος ο Χριστός.

Όπως γνωρίζουμε, το Ι. Μυστήριο της Θ. Ευχαριστίας ως ορατή και πραγματική παρουσία του Χριστού ανάμεσα στο λαό του, γίνεται το κέντρο και το αποκορύφωμα όλης της χριστιανικής κοινότητας. Είναι ο πόλος έλξης γύρω από τον οποίο κάθε δραστηριότητα στους κόλπους της Εκκλησίας παίρνει νόημα και αξία. Είναι το σημείο αναφοράς για να καταλάβουμε τους ιδιαίτερους ρόλους και τις ευθύνες, τις οποίες αναλαμβάνει ο καθένας μας στο χώρο που ως επί το πλείστον βιώνουμε την πίστη μας και αντλούμε πνευματική τροφή για να τη στηρίξουμε, δηλαδή την ενορία.

Οι ιερείς έχουν λάβει από το Χριστό την αποστολή να συνεχίσουν το έργο Σωτηρίας, το οποίο ανέτειλε για όλους τους ανθρώπους και με κινητήριο δύναμη την πίστη, την ελπίδα και την αγάπη καλούνται καταρχήν να αναπτύξουν μαζί Του μια ιδιαίτερη σχέση υποδεχόμενοι και αποδεχόμενοι το Λόγο Του και αναπτύσσοντας σταθερότερα την πεποίθηση ότι πριν από κάθε ευθύνη που φέρουν μέσα στην Εκκλησία και συγκεκριμένα στην Ενορία είναι υπηρέτες του Χριστού.

Ο ιερέας καλείται να γίνει για τους πιστούς που ποιμαίνει και καθοδηγεί «άνθρωπος κοινωνίας» μεταξύ του Θεού και των ανθρώπων. Έτσι λοιπόν χάρη στην ιδιαίτερη καθιέρωση που έλαβε με το Ι. Μυστήριο της Ιεροσύνης και ακολουθώντας πιστά το παράδειγμα του Χριστού επιδιώκει την Αγιοσύνη διατηρώντας την ενότητα της ζωής: πνευματική ζωή και ποιμαντική δραστηριότητα. Χωρίς αυτή τη συνεχή πνευματική καλλιέργεια υπάρχει κίνδυνος τα πάντα να μεταφράζονται σ' ένα κενό ακτιβισμό.

Η Πνευματικότητα θα πρέπει να είναι το πρωταρχικό καθήκον, το υπόβαθρο για κάθε ποιμαντικό ενοριακό σχεδιασμό, σε όλους τους τομείς της ποιμαντικής δραστηριότητας. Η Ενορία με αυτό τον τρόπο παρουσιάζεται ως μια κοινότητα χριστιανών πιστών στην οποία ο Εφημέριος αναλαμβάνει την ποιμαντική φροντίδα ως ποιμένας σε κοινωνία με τον τοπικό Επίσκοπο.

Η Ενορία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως κύτταρο της κάθε Εκκλησιαστικής Επαρχίας, ένα λαμπρό παράδειγμα ιεραποστολικής δράσης συγκεντρώνοντας αλλά και συνδέοντας διαφορετικές κατευθύνσεις εφαρμογής του ευαγγελικού μηνύματος. Είναι χρέος λοιπόν του Εφημερίου με την απαραίτητη καθοδήγηση να ευνοεί τη συνεργασία, το σεβασμό στα δικαιώματα, τις υποχρεώσεις, τους ρόλους και τις ευθύνες, του λαϊκού στοιχείου της Ενορίας και να αποφεύγει κάθε είδους αυτοσχέδιας απολυταρχίας και μιας δημοκρατοφαινούμενης διαποίμανσης.

Κύριο έργο της ζωτικής σχέσης και του ρόλου του Εφημερίου στο χώρο της Ενορίας είναι η αναγγελία του Λόγου του Θεού που θα εμπνέει την ενεργεί συμμετοχή των λαϊκών στη μαρτυρία της χριστιανικής ζωής σ' αυτούς που δεν πιστεύουν ή ακόμη στηρίζοντας και καθοδηγώντας εκείνους που για κάποιο λόγο απομακρύνθηκαν από την Ενορία και την Εκκλησία γενικότερα.

Επίσης η τέλεση και χορήγηση των Ι. Μυστηρίων με την πρέπουσα Λειτουργική τάξη βοηθά στην καλύτερη κατανόηση και συμμετοχή στη λατρευτική

ζωή της Ενορίας. Τέλος η ποιμαντική καθοδήγηση των πιστών η οποία λαβαίνει διάφορες μορφές ανάλογα με τις ιδιαιτερότητες τους, ανοίγει νέους ορίζοντες στην γνώση του Θεού, αλλά και στην ενάρετη χριστιανική μαρτυρία διαμέσου της πίστεως.

Ο Εφημέριος ποιμαίνει και καθοδηγεί την Ενορία ως *pater familias*, δηλαδή ως πατέρας μιας οικογένειας, γι' αυτό και η φροντίδα του επεκτείνεται σε όλες εκείνες τις πρωτοβουλίες που διαδίδουν το ευαγγελικό μήνυμα σε κάθε τομέα της ανθρώπινης ζωής καλλιεργώντας την Καθολική πίστη, τόσο μέσω της κατήχησης των παιδιών και των νέων, όσο και εξασκώντας το διδακτικό του καθήκον ή αποστολή στο κήρυγμα κατά τη διάρκεια της Θ. Λειτουργίας.

Τι συμβαίνει όμως όταν ο αριθμός των εν ενεργεία ιερέων δεν επαρκεί;

Η ανάληψη ευθυνών και η συνεργασία των λαϊκών στην οργάνωση και τη διαποίμανση της Ενορίας ως άμεσοι βοηθοί του Εφημερίου είναι αναμφισβήτητη. Χρειάζεται όμως η επαγρύπνηση του ιδίου ώστε η ιεραποστολική δράση των συνεργατών του να πραγματοποιείται σύμφωνα με την ορθή πίστη και εκκλησιαστική τάξη. Γι' αυτό είναι αναγκαία η κατάλληλη προετοιμασία των λαϊκών εκείνων που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους προωθώντας το έργο της Εκκλησίας.

Ακόμα μία προτεραιότητα του Εφημερίου κυρίως, (αποφεύγοντας τον κίνδυνο του υπαλληλισμού) αλλά και των συνεργατών του, είναι να βρίσκονται κοντά στις ιδιαίτερες ανάγκες των άλλων πιστών και ειδικότερα σ' εκείνους που υποφέρουν σωματικά και ψυχικά, στους φτωχούς, τους ηλικιωμένους τους αδύναμους τόσο σε προσωπικό επίπεδο όσο και στην οργανωμένη φιλανθρωπία. Ακόμη να δραστηριοποιούνται στο να ενθαρρύνουν την ανάπτυξη της χριστιανικής ζωής μέσα στις οικογένειες με επισκέψεις όπου βέβαια ο χρόνος και οι αποστάσεις το επιτρέπουν και να βρίσκονται στο πλευρό των πιστών από το εξωτερικό προστατεύοντας και προσέχοντας τις ευαισθησίες της εθνικής τους κληρονομιάς και κουλτούρας, με σκοπό να φθάσουν όλοι σε μία συνειδητή και ενεργή συμμετοχή στη Θ. Λειτουργία, στη τέλεση των Ι. Μυστηρίων, στα καλά έργα και γενικά στην ενοριακή και χριστιανική ζωή.

Μία ακόμη ποιμαντική φροντίδα και μέριμνα της ενορίας αλλά και ολόκληρης της Εκκλησιαστικής Επαρχίας είναι οι ιερατικές και μοναχικές κλήσεις. Το προσωπικό παράδειγμα ζωής του ιερέα σε συνδυασμό με το Ι. Μυστήριο της Εξομολόγησης καθώς και την πνευματική καθοδήγηση και καλλιέργεια της κλήσης, αλλά και την κατήχηση πάνω στο Ι. Μυστήριο της Ιεροσύνης και του μεγαλείου του Μοναχικού βίου, μπορούν να είναι ένα καλό εφόδιο στην προσπάθεια να ευαισθητοποιηθούν περισσότεροι νέοι και νέες για μια ζωή ολοκληρωτικά αφιερωμένη στο Θεό.

Σήμερα, όλοι εμείς που αποτελούμε την Εκκλησία καλούμαστε να επικεντρώσουμε την προσοχή μας στο Χριστό, τον οποίο πρέπει πάντα να γνωρίσουμε, να αγαπήσουμε και να μιμηθούμε. Μόνο μέσα από την προσευχή, τη μυστηριακή ζωή, την πνευματική περισυλλογή, τη σιωπηλή προσκύνηση και την καθημερινή εξάσκηση των αρετών θα μπορούσαμε να δώσουμε την ανανεωμένη ώθηση στην τοπική μας Εκκλησία διανύοντας τα πρώτα χρόνια της Τρίτης Χιλιετίας.

π. Τζώρτζης Αλτουβάς

Πνευματικά**Η αφιερωμένη ζωή**

Γιορτάζουμε σήμερα τις επετείους μοναχικής ζωής των πατέρων Μιχαήλ Βαρθαλίτη (75 χρόνια), Παύλου Βερόν (70 χρόνια), Σεβαστιανού Φρέρη, Μιχαήλ Ρούσσου και Δημητρίου Δαλεζίου (50 χρόνια).

Δικαίως τιμούμε αυτές τις επετείους σαν δώρο του Θεού και Τον ευχαριστούμε μέσα από αυτήν τη θεία Λειτουργία. Περισσότερο από μοναχική ζωή θα προτιμούσα να μιλάω για αφιερωμένη ζωή. Γιατί με του όρκους εντάχθηκαν σε μια κοινότητα, στο έργο του Χριστού, στην αποστολή του μέσα στο κόσμο για τη ζωή των ανθρώπων.

Τι νόημα έχει λοιπόν η αφιερωμένη ζωή;... Τι νόημα έχει να παίρνει κανείς το δρόμο της πτωχείας και να αφήνει την αναζήτηση του πλούτου και της επιρροής; Τι νόημα έχει να παίρνει κανείς το δρόμο της υπακοής και της διαθεσιμότητας και να αφήνει την αναζήτηση της εξουσίας, την υπεράσπιση της ανεξαρτησίας του; Τι νόημα έχει να αφιερώνεται κανείς στο Θεό και να αφήνει τον αξιόπαινο δρόμο του γάμου, της οικογένειας και της απόκτησης παιδιών;

Όλα αυτά γίνονται κατά μίμηση του Χριστού. Μίμηση της ζωής του, τρόπου του. Από εμπιστοσύνη και αγάπη προς αυτόν, από αναζήτηση μεγαλύτερης κοινωνίας και ενότητας μαζί του.

Ο απόστολος Παύλος είπε: «από τότε που γνώρισα το Χριστό και πίστεψα ότι είναι ο Κύριος και ο σωτήρας μας, όλα τα θεωρώ δευτερεύοντα και μάλιστα σκουπίδια προκειμένου να κερδίσω τον ίδιο το Χριστό, να μετέχω στο έργο του για τους ανθρώπους, στο σταυρό για να μετάσχω και στην ανάστασή του.»

«Δεν ζω πλέον εγώ αλλά ζει μέσα μου ο Χριστός.» Αυτή η προσπάθεια μίμησης και ταύτισης με το Χριστό από πίστη και αγάπη προς αυτόν είναι το νόημα της αφιερωμένης ζωής.

Είναι δρόμος που ο Χριστός πρότεινε σε ορισμένους ανθρώπους να τον ακολουθήσουν με αυτόν τον τρόπο. Η Εκκλησία πάντα είχε σε εκτίμηση αυτόν τον δρόμο και τον πρότεινε στα μέλη της.

Γνωρίζουμε ασφαλώς ότι οι μοναχοί δεν είναι καλύτεροι από τους άλλους ανθρώπους ούτε πιθανώς πιο ενάρετοι. Η αφιερωμένη ζωή όπως και η χειροτονία δεν αλλάζει τον χαρακτήρα μας, δεν μας απαλλάσσει από τα ελαττώματα. Πάντα παλεύουμε με τα ελαττώματα της νιότης σε όλη μας τη ζωή. Γνωρίζουμε όμως ότι οι αφιερωμένοι πρέπει να δείχνουν κάτι από την κοινωνία των αγίων του Θεού, κάτι που προέρχεται από το Θεό και όχι από τον κόσμο αυτόν.

Ως αφιερωμένοι έστω και ατελείς, πρέπει να είμαστε μια εικόνα της κοινότητας του Χριστού μέσα στον κόσμο. Μια μαρτυρία ότι ο Θεός είναι το μόνο αναγκαίο και ζωτικό για τον άνθρωπο. Μια μαρτυρία ότι ο Χριστός είναι ο προορισμός μας, η ευτυχία μας. Και η ζωή μας αποβλέπει σε Αυτόν.

Ανήσυχη και ανικανοποίητη είναι η καρδιά του ανθρώπου έως ότου αναπαυτεί σε Αυτόν. Προσευχόμαστε για να ευχαριστήσουμε το Θεό για την πρόσκληση να μας έχει τόσο στενά ενωμένους μαζί του. Προσευχόμαστε επίσης για να μας στηρίξει στο δρόμο αυτό της κλήσης του.

π. Θεόδωρος Κοντίδης

Απόστολοι με την Προσευχή το μήνα Νοέμβριο

Μας προηγήθηκαν

*Είναι εδώ,
μέσα στα μαρμαροστολισμένα μνήματα
ευθυγραμμισμένα στα κοιμητήριά μας.
Ποιοι είναι όλοι αυτοί;
Οι πρόγονοί μας.*

*Ορισμένους, τους γνωρίσαμε.
Υπάρχει, όμως, το μεγάλο πλήθος των άλλων
των οποίων τα μνήματα δεν υπάρχουν
για να διατηρήσουν τη μνήμη τους.*

*Από εκατομμύρια χρόνια
ο άνθρωπος πορεύεται πάνω στη γη.
Εκατομμύρια κρίκοι,
χωρίς τους οποίους δεν θα υπήρχαμε.*

*Είναι όλοι αυτοί
που μας συγκεντρώνουν σήμερα
σε κοινή προσευχή
και ανάμεσά τους, όλοι εκείνοι
που, από δυο χιλιάδες χρόνια,
μας μεταδίδουν με πιστότητα
την πίστη.*

*Πώς είναι δυνατό,
η προσευχή μας για όλους αυτούς,
να μην είναι πριν απ' όλα
μια απέραντη πράξη ευχαριστίας;*

Ανοίγω τους ορίζοντες της προσευχής μου

Με εκατομμύρια χριστιανούς: Προσφέρω την ημέρα μου στο Θεό και προσεύχομαι για τους σκοπούς που ο άγιος Πατέρας προτείνει κάθε μήνα σε ολόκληρη την Εκκλησία.

ΚΑΘΕ ΠΡΩΙ, ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΣΤΟ ΘΕΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΜΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΣ :

Πατέρα Άγιε, σου προσφέρω τις πράξεις μου, τις χαρές και τις δοκιμασίες μου, αυτής της ημέρας, ενωμένος με την Καρδιά του Ιησού που προσφέρει τον εαυτό του στην Ευχαριστία. Είθε το Πνεύμα του το Άγιο να κατοικεί μέσα μου. Και με τη Μαρία, τη Μητέρα του Ιησού και Μητέρα μας, προσεύχομαι το μήνα αυτό, ιδιαίτερα:

- Οι χριστιανοί, έχοντας συνειδητοποιήσει την κλήση τους μέσα στην Εκκλησία, να ανταποκριθούν με γενναιοδωρία στο κάλεσμα του Θεού και να βαδίσουν προς την αγιοσύνη μέσα στο περιβάλλον του ο καθένας και η καθεμιά.

Η αγιοσύνη δεν αφορά μόνο εκείνες και εκείνους που ο άγιος Πατέρας ανακηρύσσει μακάριους ή αγίους. Αφορά όλους μας. Ο Θεός περιμένει από εμάς να απαντήσουμε με γενναιότητα στο κάλεσμά του που είναι πάντοτε το ίδιο: ν' αγαπώ το Θεό και να αγαπώ τους συνανθρώπους μου, χωρίς διάκριση, όπως τους αγαπά ο ίδιος. Τι κάνουμε, κάθε μέρα, για να προοδεύσουμε σ' αυτή τη διπλή και μοναδική πιστότητα; Αυτό ακριβώς σημαίνει η έκφραση : γίνομαι άγιος. Ακόμα κι αν ποτέ, κανένας πάπας δεν το αναγνώριζε ποτέ επίσημα.

- Για όσους υπηρετούν στην αποστολή να γνωρίζουν ότι θα είναι αποτελεσματικοί όταν αναγγέλλουν το Ευαγγέλιο στο μέτρο που είναι ενωμένοι με το Θεό και επιδιώκουν την προσωπική τους αγιοσύνη.

Η αφοσίωση και η αποστολική δραστηριότητα είναι τα ορατά χαρακτηριστικά εκείνου που επιδίδεται να κάνει γνωστό το Ευαγγέλιο του Χριστού σε άλλους ανθρώπους, μικρούς ή μεγάλους, Αλλά το κίνητρο όλων αυτών των προσπαθειών είναι η ένωση του καθένα με το Θεό. Και όμως, η ένωση αυτή δεν την έχει κανένας αυτόματα. Πρόκειται για μια συνειδητή και θεληματική ενέργεια, μερικές μάλιστα πρακτικές απομακρύνουν από την ένωση με το Θεό. Προσευχόμαστε ώστε, η ένωση με το Θεό, να είναι το πρώτο μέλημα των ιεραποστόλων. Καθώς επίσης η ένωση αυτή να είναι το πρώτο μέλημά τους.

Προεύχομαι

— ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΚΑΛΑ ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΜΑΣ

1) Στις συναντήσεις μας με τους άλλους

Αυτό που δυσκολεύει συχνά τις σχέσεις μας, είναι ότι έχουμε την εντύπωση ότι δεν γινόμαστε κατανοητοί. Εμείς, κάνουμε προσπάθεια να κατανοήσουμε τους άλλους ;

Όταν τα παιδιά μας πηγαίνουν να δώσουν εξετάσεις, τα συμβουλεύουμε να προσέξουν καλά το νόημα της ερώτησης, ειδικά θά είναι «εκτός θέματος». Δυστυχώς, ο κίνδυνος αυτός δεν αφορά μόνο τα παιδιά.

2) Το ίδιο ισχύει και για την προσευχή

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Για να προσευχηθούμε, όπως κάνουμε από αυτές εδώ τις σελίδες, παίρνουμε πάντοτε ένα κείμενο της Αγίας Γραφής.

Είναι σαν να μας μιλούσε απ' ευθείας ο Θεός. Είτε μας αφηγείται μια ιστορία, είτε μας μεταδίνει μια διδασκαλία.

Είναι επομένως πολύ σημαντικό να κατανοήσουμε σε βάθος την ιστορία ή τη διδασκαλία.

ΚΑΤΑΝΟΩ σημαίνει δυο πράγματα:

- **Ακούω καλά την αφήγηση που γίνεται.** Για το λίγο αυτό είναι ωφέλιμο να διαβάσουμε πολλές φορές το κείμενο που προτείνεται. Συμβαίνει συχνά, πράγματι, να νομίζουμε ότι διαβάσαμε το κείμενο, ενώ συμβαίνει να του αποδίδουμε αυτό που αυθόρμητα προτιμούμε.
- **Στη συνέχεια, μόνο, θα ερευνήσουμε,** αν το κείμενο που διαβάσαμε, προκαλεί σ' εμάς αντιδράσεις. Αντιδράσεις γενικού περιεχομένου, όπως θλίψης ή χαράς, ενθάρρυνσης ή απογοήτευσης. Ή ακόμα αντιδράσεις συγκεκριμένες γύρω από ένα γεγονός της ζωής μας, ή ένα σημείο της κατάστασής μας...

-- ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΟΔΗΓΙΩΝ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ

- Κυριακή 7 Νοεμβρίου 2004
Ο Θεός των ζωντανών
(Λουκά 20, 27-38)

Στην καρδιά της χριστιανικής πίστης υπάρχει μια βεβαιότητα: ο Χριστός αναστήθηκε και όσοι πέθαναν μαζί του, μαζί του θα αναστηθούν στην αιώνια ζωή. Το άγνωστο της αιώνιας ζωής το ερμηνεύουμε με τα δικά μας δεδομένα. Σίγουρα όμως δεν είναι μια καλύτερευση της επίγειας ζωής. Η ζωή του Θεού δεν έχει καμιά σχέση με τη δική μας. Είναι στη ζωή του Θεού που συμμετέχουμε, του Θεού που δίνεται ασταμάτητα, είναι ο Θεός που μας μεταδίνει τη ζωή και με τρόπο για μας αδιανόητο μας κάνει να συμμετέχουμε στη ζωή της δόξας, με τα από χύμα πλασμένα σώματά μας. Πώς θα γίνει αυτό; Πρέπει να ξέρουμε να κάνουμε θέση στο μυστήριο, να κάνουμε θέση στην αγάπη. Πιστεύω σημαίνει αφήνομαι με απόλυτη εμπιστοσύνη στα χέρια του Θεού, που μας έστειλε τον Υιό του, για να μας καταστήσει «κληρονόμους της ανάστασης».

Κύριε αύξησε την πίστη μου στη ζωή και στην ανάσταση που ετοιμάσες για μας. (Πάτερ ημών)

- Κυριακή 14 Νοεμβρίου 2004
Αγγελίες για το τέλος του κόσμου
(Λουκά 21,5-19)

Σε πλαίσια σαν εκείνα που ζούσαν οι πρώτοι χριστιανοί, όταν ήταν ακόμα λίγοι, όταν τους καταδίωκαν και τους θανάτωναν... Σε πλαίσια όπως αυτά που ζούμε στις μέρες μας, γεμάτα αδιέξοδα, γεμάτα βία... με τους παράλογους πολέμους της υπεροψίας και με τις τρομοκρατικές απαντήσεις γεμάτες παραφροσύνη... μπορούμε να μελετήσουμε σε βάθος τη σημερινή περικοπή. Ναι, το Ευαγγέλιο είναι η Καλή Είδηση, στην καρδιά της ζωής μας και της ιστορίας μας. Το Ευαγγέλιο είναι η Καλή Είδηση που δίνει απάντηση στα αδιέξοδα που μας βυθίζουν οι δυσκολίες της ζωής μας. Γιατί το Ευαγγέλιο είναι το κάλεσμα του Θεού στον άνθρωπο που υποφέρει.

Δίδαξέ μας, Κύριε, να προσκαρτερούμε, για να έχουμε τη ζωή. (Πάτερ ημών)

- Κυριακή 21 Νοεμβρίου 2004
Χριστού Βασιλέα του σύμπαντος
(Λουκά 23, 35-43)

Κοιτάζοντας τον Ιησού σταυρωμένο, στεφανωμένο με αγκάθια, **κοιτάζω το Βασιλιά μιας ανθρωπότητας νέας**, Είναι η στιγμή να συνειδητοποιήσω ποιοι αποτελούν αυτή τη Βασιλεία: όλοι εκείνοι που τον υπηρετούν στα πληγωμένα μέλη της, που είναι το αντικείμενο της αγάπης Του, και όλοι αυτοί που τον αποδέχονται στη ζωή τους. Όλοι αυτοί που τον λατρεύουν, τον ευχαριστούν, τον επικαλούνται: «Θυμήσου με, Ιησού...»

Ας κάνουμε δική μας την προσευχή του ληστή : *«Κύριε θυμήσου με όταν θα αποκαταστήσεις τη βασιλεία σου» Και την απάντηση του Ιησού : «Σήμερα, θα είσαι μαζί μου στον Παράδεισο».* (Πάτερ ημών)

- Κυριακή 28 Νοεμβρίου 2004
Χριστούγεννα κάτω από τη σκιά της Βαβυλώνας
(Ματθαίου 24, 37-44)

“Όπως πριν τον κατακλυσμό... Τώρα πριν τα Χριστούγεννα... Οι άνθρωποι επιδίδονται στις μικροαπολαύσεις τους, στις μικροφροντίδες τους, που τις θεωρούν περισσότερο από σημαντικές, δεν νοιάζονται παρά για τον εαυτό τους... Τα γεγονότα του Θεού τους βρίσκουν, μας βρίσκουν απροετοίμαστους ή με το μυαλό μας αλλού... Η Εκκλησία για να προλάβει το κακό, προτάσσει την περίοδο της Παρουσίας, για να συλλογιστούμε την ύπαρξή μας, τις προτεραιότητες μας, τις αξίες μας. Ας διαβάσουμε και ξαναδιαβάσουμε την περικοπή του Ευαγγελίου, μ’ αυτή την προοπτική.

Κύριε, αναζωογόνησε μέσα μου την αναμονή και την επιθυμία της παρουσία σου. (Πάτερ ημών).

π. Δημήτριος Δαλέζιος
Μετάφραση, προσαρμογή

Κατηχητικά Θέματα

Οι κατηχητές συνεργάτες του Εφημερίου

Η αποστολή των κατηχητών

Υπάρχει μεγάλη ανάγκη κατηχητών για την πρόοδο και για την ανάπτυξη της κατήχησης. Μοναχοί και λαϊκοί, με τον ιδιαίτερο τρόπο της ζωής τους, προσφέρουν μια πρωτότυπη συμβολή στη διαπαιδαγώγηση της πίστης. Η συνδρομή τους είναι απαραίτητη για να ανταποκριθούμε σε όλες τις ανάγκες της διδασκαλίας των θρησκευτικών.

Με την αφιέρωση του εαυτού τους, **οι μοναχοί** είναι η ζωντανή απόδειξη της Αγιοσύνης του Θεού που κηρύττουν. Η εφαρμογή των ευαγγελικών συμβουλών φανερώνει στους κατηχούμενους τη ζωή της Ανάστασης στην οποία καλούνται όλοι οι μαθητές του Χριστού.

Οι μοναχοί, χάρη της ειδικής κλήσης τους, είναι και' εξοχήν συνεργάτες, όπως λέγει η Σύνοδος, της κατηχητικής αποστολής του Επισκόπου.

Με τη χριστιανική τους ζωή μέσα στον κόσμο, **οι λαϊκοί** κατηχητές είναι μάρτυρες του Ευαγγελίου που φωτίζει και εμποτίζει τις ανθρώπινες αξίες. Βοηθούν μ' αυτό τον τρόπο τους κατηχούμενους να εννοήσουν πώς να ζήσουν την πίστη τους σ' όλες τις περιστάσεις της ζωής.

Η ευθύνη των κατηχητών

Για να μεταδώσουν πιστά τα μυστήρια της Θείας Αποκάλυψης, οι κατηχητές οφείλουν να έχουν τις απαραίτητες δογματικές γνώσεις και την απαραίτητη παιδαγωγική ικανότητα. Θα επωφεληθούν γι' αυτό από όλα τα μέσα μόρφωσης που διαθέτουν οι Εκκλησιαστικές Επαρχίες, η Πανελλήνια Επιτροπή και τα Κατηχητικά Κέντρα.

*Οι λαϊκοί κατηχητές είναι στην υπηρεσία της χριστιανικής κοινότητας. Οφείλουν να εργάζονται στενά ενωμένοι με τους **ιερείς**, που είναι οι υπεύθυνοι της κατήχησης. Μόνο ενωμένοι στις ποιμαντικές φροντίδες των ιερέων, θα είναι αυθεντικοί δημιουργοί της διαμόρφωσης της πίστης.*

*Οι κατηχητές οφείλουν να έχουν μια βασική φροντίδα: την τακτική συνεργασία με τους **γονείς**. Θα προσπαθήσουν να ανακαλύψουν το οικογενειακό περιβάλλον, με τα πλούτη του και τις ελλείψεις του, που επιδρούν στη νοοτροπία των κατηχουμένων. Θα γνωρίζουν έτσι καλύτερα τα παιδιά και τους νέους και θα βοηθήσουν τους γονείς να εννοήσουν καλύτερα τις απαιτήσεις της χριστιανικής μόρφωσης.*

*Η διαπαιδαγώγηση είναι έργο ολόκληρης της **χριστιανικής κοινότητας**. Γι' αυτό οι κατηχητές θα συνεργάζονται με όλους εκείνους που συμβάλλουν στη ζωής της.*

Οι κατηχητές πρέπει να αναγνωρίζουν την αξία της αποστολικής δράσης των στελεχών των οργανώσεων της **χριστιανικής δράσης**, τα οποία με την εργασία τους αποκαλύπτουν πως η πίστη φωτίζει και εμπυκλώνει την καθημερινή ζωή.

Ο κατηχητής, «εκπληρώνοντας μίαν αποστολή που αποβλέπει σ' ένα υπερφυσικό σκοπό, οφείλει να έχει μίαν ακράδαντη πίστη και μίαν μεγάλη αγάπη για την **προσευχή**».

Η μόρφωση των κατηχητών

Ο κατηχητής για να εκπληρώσει την αποστολή τους έχει ανάγκη από μίαν σοβαρή δογματική, παιδαγωγική, αποστολική και πνευματική μόρφωση.

Η **δογματική μόρφωση** των κατηχητών οφείλει να τους προσφέρει τις απαραίτητες θεολογικές γνώσεις που θα τους επιτρέψουν να δημιουργήσουν για τον εαυτό τους μίαν ώριμη πίστη. Οφείλει να τους κάνει ικανούς να αφομοιώσουν προσωπικά τις δογματικές αλήθειες για να μπορέσουν να τις μεταδώσουν στους κατηχούμενους με κατάλληλο γι' αυτούς τρόπο.

Θα τους εισαγάγουμε στη γνώση των πηγών της κατηχητικής.

Θα τους εξηγήσουμε με ακρίβεια τους δογματικούς ορισμούς με τους οποίους η Εκκλησία εξέφρασε την πίστη της.

Και θα τους βοηθήσουμε να γνωρίσουν τη διδασκαλία η οποία προσδιορίζει τους όρους που επιτρέπουν την αφύπνιση και την εξάσκηση της πίστεως.

Με την **παιδαγωγική μόρφωση** γίνεται η απαιτούμενη μύηση των κατηχητών για τις αρχές και τις μεθόδους της κατηχητικής. Καταλαβαίνουν έτσι τις διάφορες καταστάσεις, το ψυχολογικό περιβάλλον, που πρέπει να λάβουν υπόψη τους για τη διδασκαλία της πίστεως.

Η ανάπτυξη του **αποστολικού αισθήματος** ανήκει πλήρως στην αποστολή των κατηχητών.

Θα τους υπενθυμίσουμε ότι η **προσωπική μαρτυρία** της ζωής τους θα είναι το επίκεντρο της διδασκαλίας τους. Θα τους ανοίξουμε στα προβλήματα της χριστιανικής κοινότητας. Θα καλλιεργήσουμε σ' αυτούς τις ικανότητες στο διάλογο με τις οικογένειες. Θα τους βοηθήσουμε να τοποθετήσουν την αποστολή τους στο σύνολο των προσπαθειών που οικοδομούν τη Βασιλεία του Θεού.

Με την **πνευματική μόρφωση** γίνεται προσπάθεια να διατηρηθεί στην ψυχή των κατηχητών η επιθυμία να είναι ενωμένοι, με την προσευχή και τα μυστήρια, με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού που κηρύττουν.

Θα φροντίσουμε να προσφέρουμε στους κατηχητές τα μέσα που εντείνουν την πνευματική τους ζωή: πνευματικές ασκήσεις, περιουλλογή...

Θα τους βοηθήσουμε να εννοήσουν την ανάγκη για την αποστολή τους μιας μεγαλύτερης ευπείθειας προς το Δάσκαλο του οποίου είναι υπηρέτες.

Θα τους προδιαθέσουμε να βρίσκουν στο Λόγο του Θεού, την ιδιαίτερη τροφή για την πνευματική τους μελέτη και προσευχή.

Η μόρφωση αυτή σ' όλες τις απόψεις της περιλαμβάνει διάφορους βαθμούς που εξαρτώνται από τη **φύση** και την **έκταση** της **ευθύνης** που θα εμπιστευτούμε στους κατηχητές,. Θα είναι τόσο περισσότερο έντονη όσο μεγαλύτερη ικανότητα απαιτεί το έργο που θα τους ανατεθεί: π.χ. η θρησκευτική μόρφωση των μικρών παιδιών, τα παιδιά με ειδικές ανάγκες, τα παιδιά περιοχών που έχουν χάσει τα χαρακτηριστικά του χριστιανικού περιβάλλοντος.

π. Γαβριήλ Μαραγκός τ.Ι.

Η Ενορία μέσα στην Εκκλησία

μια κοινότητα όπου επικρατεί η κοινωνία μεταξύ των μελών της

Μια συνέντευξη στον π. Γαβριήλ Μαραγκό
από τον π. Γιάννη Μαραγκό, εφημέριο Ευαγγελιστρίας Σύρου

Σήμερα ολοκληρώνεται η συνέντευξη του π. Γιάννη γύρω από το θέμα της Ενορίας. Σε μια πρώτη φάση (τεύχος 1015), ο θεσμός της Ενορίας εξετάστηκε ιστορικά: το σήμερα με τη διδασκαλία της Β' Βατικανής, το χθες, σταματώντας σε μερικές στιγμές της ζωής της Καθολικής Εκκλησίας, στην αρχή, με την πρακτική του ξεκινήματος στις Πράξεις των Αποστόλων και με υπαινιγμούς στις επιστολές του Παύλου. Στη δεύτερη φάση (τ. 1016), σταματήσαμε στην αποστολή της Ενορίας, κυρίως στον ποιμαντικό τομέα υπογραμμίζοντας τις υπηρεσίες της στην κατηχητική, λατρευτική και φιλανθρωπική διάσταση. Την Ενορία απαρτίζουν άνθρωποι με διάφορες υπευθυνότητες, με ποικίλα οράματα και χαρίσματα, με ειδικές αποστολές στηριγμένες στην κλήση των πρωταγωνιστών

. Πατέρα Γιάννη, μιλήστε μας για το ρόλο του Ιερέα.

- Η ταυτότητα του ιερατείου είναι καθορισμένη από το μυστήριο της χειροτονίας. Ωστόσο εδώ θέλουμε να σταματήσουμε σε μερικά χαρακτηριστικά της

πνευματικότητας του ιερέα που μας φαίνονται ιδιαίτερης σημασίας στην ενοριακή ποιμαντική ζωή. Συνοπτικά θα λέγαμε ότι ιερέας είναι: ένας άνθρωπος σχέσεων, έντονης πνευματικότητας και με πνεύμα επιλογής και διορατικότητας.

. Τι σημαίνει για σας «ο ιερέας είναι άνθρωπος σχέσεων»;

- Ο ιερέας είναι ένας άνθρωπος διπολικών σχέσεων γιατί είναι καλεσμένος ως μαθητής να βιώσει το ευαγγέλιο ως προσωπική επαφή με το Σωτήρα Χριστό και ως απόστολος του Χριστού να γίνει για τα πρόσωπα που του έχει εμπιστευθεί η Εκκλησία «χαρούμενη αναγγελία», ευαγγέλιο, φορέας και πρόταση ευαγγελισμού. Καλείται να βιώσει σχέσεις θεσμοθετημένες, επίσημες και τυπικές, όπως είναι της πνευματικής καθοδήγησης, ιεραρχικές και μυσταγωγικές. Αλλά και σχέσεις μη επίσημες που χαρακτηρίζουν τον ευαγγελικό τρόπο ζωής: της υποδοχής, της διαθεσιμότητας, της θετικής παρουσίας ανάμεσα στους ανθρώπους. Οι παραπάνω διαστάσεις πρέπει να είναι παρούσες σε κάθε ενέργεια του ιερέα που αποβλέπει στο να δημιουργηθούν σχέσεις αλληλοεκτίμησης και εμπιστοσύνης, ως θεμέλιο για την αγγελία του Ευαγγελίου. Αυτό γίνεται με μια ζωή που βιώνεται σε κοινωνία τόσο με τους στρατευμένους στην ενοριακή κοινότητα και που ευνοεί την εισαγωγή και άλλων στην ενοριακή ποιμαντική, όσο και στο να καθιστά εφικτή μια πρώτη επαφή με λαϊκούς που κοινώς θεωρούνται ως «μακρινοί».

. Μπορείτε να μας εξηγήσετε πώς ο ιερέας είναι ένας άνθρωπος με έντονη πνευματικότητα.

- Ο ιερέας συνεχώς καλείται να είναι μαθητής και διδάσκαλος, άνθρωπος προσευχής και συνεπούς δράσης. Ως μαθητής, στην ακολουθία του Κυρίου, να κάνει χώρο στην προσευχή, στην ακρόαση του Λόγου, στην τέλεση των μυστηρίων και στην αγαθοεργία προς τον πλησίον. Και αυτό να το κάνει ως εφημεριακός, κοσμικός κληρικός και όχι ως μοναστηριακός κληρικός. Ως δάσκαλος, για να οδηγήσει όποιον τον πλησιάζει σε μια πορεία πίστεως και να διδάξει ζώντας το ένα ευαγγελικό τρόπο ζωής. Να είναι μυστηριακό εργαλείο της συνάντησης του ανθρώπου με τον Θεό Πατέρα διαμέσου του Ιησού Χριστού. Με αυτή την διάσταση ο ιερέας δρα “in persona Christi”, οδηγώντας τους πιστούς που του είναι εμπιστευθήκαν στην κοινωνία με τον Πατέρα.

. «Ο ιερέας είναι ένας άνθρωπος με πνεύμα διάκρισης». Τι σημαίνει αυτό και σε ποιους τομείς;

- Ο ιερέας καθ’ όλη του τη διακονία καλείται να διακρίνει τα πνεύματα τόσο σε ότι αφορά την προσωπική πορεία εξαγιασμού και εμβάθυνσης της πίστεως του, όσο και για τους ενορίτες: να τους κρατά σε επαφή με το ευαγγέλιο, να τους παρακινεί στην πορεία ωρίμανσης, να αγρυπνά για την ορθοδοξία των πιστών και να μπορέσει να βοηθήσει τους λαϊκούς να αξιοποιήσουν τα χαρίσματά τους. Αυτό εκφράζει την ποιμαντική του αγάπη και τον καθιστά εικόνα του καλού ποιμένα έτοιμου να δώσει τη ζωή του για το ποίμνιο του προκειμένου να το οδηγήσει σε μια ζωή κοινωνίας με τον Τριαδικό Θεό. Αυτό δεν σημαίνει ότι τους αντικαθιστά στην ελεύθερη εκλογή των πιστών αλλά ότι τους βοηθά να δουν, να ερμηνεύσουν, να διαλέξουν, να αποφασίσουν, να ενεργήσουν, κάτω από το φως του Ευαγγελίου. Στο δε επίπεδο της κοινότητας επιδιώκει να δημιουργήσει ένα αληθινό πνεύμα συνυπευθυνότητας και κοινωνίας.

. Σας έχω ακούσει, Πατέρα, να μιλάτε για διάφορους τύπους Ενορίας. Θα θέλατε να μας παρουσιάσετε τους κυριότερους...

- Θα σταθώ σε τρεις τύπους περιγράφοντας για καθένα το ρόλο του ιερέα, των λαϊκών και τη συνεργασία που προκύπτει σε κάθε περίπτωση.

α. *Ο τύπος της Ενορίας ως πυραμίδα:* Κορυφή της είναι ο εφημέριος και από αυτόν όλα πηγάζουν. Πρόκειται για τη γνωστή μας, παραδοσιακή μορφή της ενορίας. Στην περίπτωση αυτή ο ιερέας έχει την αρμοδιότητα και την ευθύνη να εγγυηθεί την κοινοποίηση - παροχή των μέσων εξαγιασμού. Οι λαϊκοί δέχονται από την Εκκλησία τα αγαθά της Σωτηρίας για να ζουν μια χριστιανική ζωή. Ο τύπος συνεργασίας καθορίζεται από τη διάκριση υποκείμενο - αντικείμενο που υφίσταται μεταξύ ιερέα και λαϊκού. Οι λαϊκοί μπορούν να συνεργαστούν με τον ιερέα, σύμφωνα με τους κανόνες που εκείνος καθορίζει.

β. *Ο τύπος των ομόκεντρων κύκλων.* Η Ενορία προσφέρει πολλαπλές υπηρεσίες και διακονίες. Προσπαθεί να είναι όσο το δυνατό περισσότερο προσιτή η χριστιανική και εκκλησιαστική ζωή στο λαό της και προσφέρει συνεχή και σταδιακή εμβάθυνση της πίστεως, όπως και προωθεί τη συμμετοχή όλων στην κοινότητα. Ο Ιερέας είναι ο εξουσιοδοτημένος από τον Επίσκοπο να προεδρεύει στην ενορία και να είναι ο ζωντανός σύνδεσμος της με την εκκλησιαστική επαρχία και διαμέσου της με την παγκόσμια εκκλησία. Είναι επίσης εκείνος που εγγυάται το συντονισμό των πολλαπλών υπηρεσιών της κοινότητας. Ανάλογα με τις ικανότητες τους οι λαϊκοί, διαλέγουν μεταξύ των διάφορων υπηρεσιών που η Εκκλησία προσφέρει. Εργάζονται με τελικό αποδέκτη της εργασίας τους την κοινότητα και με βάση την ευθύνη που πηγάζει από την ειδική υπηρεσία που έχουν αναλάβει. Τύπος συνεργασίας: οι λαϊκοί συνεργάζονται στις επιτροπές, στον προγραμματισμό, στις αποφάσεις. Στον εφημέριο ανήκει η τελική ευθύνη.

3. *Ο τύπος συνόλου ομάδων και πρωτοβουλιών* μέσα στα πλαίσια του ευαγγελισμού. Η Ενορία είναι η κοινότητα των διαφοροποιημένων χριστιανών, που αισθάνονται αλληλέγγυοι με τους ανθρώπους μέσα στο περιβάλλον που ζουν και που θέλουν μαζί τους να έχουν αληθινούς δεσμούς ώστε να συνειδητοποιούν τα πλούτη αλλά και τις ελλείψεις που υπάρχουν τόσο στην προσωπική τους όσο και στην κοινωνική τους ζωή. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια προσπαθούν να ζήσουν και να μοιραστούν με τους άλλους τις απαιτήσεις του καλέσματος του Ευαγγελίου. Οι λαϊκοί, αντιμέτωποι με τις ελλείψεις του χώρου όπου ζουν, συνειδητοποιούν την αποστολή τους ως χριστιανοί, την εκπληρώνουν όχι ως μονάδες, αλλά ως σύνολο. Συνδέονται μεταξύ τους με πρωτοβουλίες ή σε ήδη υπάρχουσες ομάδες και γίνονται κατά κάποιο τρόπο αυτόνομοι φορείς ευαγγελισμού. Ο ευαγγελικός τους χαρακτήρας είναι λιγότερο ή περισσότερο εμφανής. Ο ιερέας είναι στην υπηρεσία της οικοδόμησης και της συνοχής του συνόλου της ενορίας. Είναι εκείνος που συνάζει την κοινότητα. Βρίσκεται στην υπηρεσία της κοινωνίας που πρέπει να επικρατεί ανάμεσα σε ομάδες και πρωτοβουλίες στα πλαίσια της ενορίας τους. Είναι εκείνος που με ορατό τρόπο εντάσσει στην εκκλησιαστική επαρχία και διαμέσου της στην παγκόσμια Εκκλησία. Τύπος συνεργασίας: Κοινή είναι η ευθύνη στο εσωτερικό κάθε ομάδας ή πρωτοβουλίας ευαγγελισμού, ο ιερέας κατά κάποιο τρόπο είναι παρών σ' όλες είτε με εκπροσώπους είτε με την περιοδική παρουσία του. Κοινή είναι και η ευθύνη στην ενορχήστρωση του συνόλου: - η εμπνέωση και συντονισμός των σχεδίων ευαγγελισμού, - η εξισορρόπηση των ενδιαφερόντων, - η ευαισθητοποίηση εκείνων που μένουν έξω από τις διάφορες προτάσεις. Γίνεται

προσπάθεια να αποφευχθούν κεντρόφυγες δυνάμεις και τάσεις εγκατάστασης παράλληλων θεσμών. Προέχει η ενότητα μέσα στην Ενορία, εγγυητής της οποίας είναι ο εφημέριος.

. Πατέρα Γιάννη, είστε εφημέριος από 20 χρόνια *Επιδιώκετε να υλοποιήσετε στο επίπεδο της Ενορίας τα συνοδικά ανοίγματα της Β' Βατικανής. Από την εμπειρία μερικών δεκαετιών διαπιστώνεται ότι το πνεύμα αυτής της ανανεωτικής συνόδου για την Εκκλησία δεν περνάει στην πράξη εύκολα. Η συνοδοιορία, η συνεργασία, η συνυπευθυνότητα συχνά είναι «άπιαστα» οράματα!... Ευθύνες πρέπει να αναζητηθούν προς όλα τα επίπεδα των παραγόντων. Και να υπάρξει αληθινή μετάνοια χριστιανική.*

- Θα απαντήσω με μερικά παραδείγματα.

Μερικοί λαϊκοί έχουν το χάρισμα να συνεργάζονται πιο στενά με τον κλήρο στο έργο του ευαγγελισμού σε ότι αφορά τις σχέσεις της Εκκλησίας με τον Κόσμο. Υπάρχουν εκείνοι που αισθάνονται πιο άνετα στο να βιώσουν το χριστιανισμό τους σε μικρότερες ομάδες (π.χ. γείτονες, κοινά ενδιαφέροντα, κοινές κοινωνικές δραστηριότητες...). Ο ιερέας πρέπει όχι μόνο να αναγνωρίσει αυτό το κάλεσμα και να το αξιοποιήσει, αλλά να το ενθαρρύνει με τη συμμετοχή του.

Υπάρχουν δυσκολίες που οφείλονται στην προσωπικότητα του Ιερέα. Για να δώσω ένα παράδειγμα. Ένας ιερέας που επιθυμεί τη συνεργασία, θα βρει συνεργάτες. Ένας ιερέας αυταρχικός κι αυτός θα βρει πρόσωπα πρόθυμα να υπακούουν και να εκτελούν. Ένας ιερέας προφήτης θα βρει κάποιους μαθητές.

Τα πρόσωπα που απαρτίζουν μια ενορία είναι τόσο διαφορετικά. Οι δυσκολίες και τα προβλήματα συχνά οφείλονται στην προετοιμασία ή μη των λαϊκών. Μπορεί να θέλουν αλλά να μην μπορούν να προσφέρουν παρά ελάχιστα πράγματα. Ο καλοπροαίρετος ενθουσιασμός δε φτάνει και ο άναρχος αυθορμητισμός κάνει κακό. Τις περισσότερες φορές, τουλάχιστο στην αρχή, υπάρχει ανάγκη μόρφωσης. Πρέπει να μάθουν να συνεργάζονται, να συνυπάρχουν, να παίρνουν αποφάσεις, πράγμα που προϋποθέτει ευρύτητα πνεύματος εκ μέρους και των δύο μερών. Θέλω επίσης να υπογραμμίσω ότι τα δύο μέρη πρέπει **ελεύθερα** να διαλέξουν τη συνεργασία. Η συνεργασία δεν επιβάλλεται! Ιερείς και λαϊκοί χρειάζεται να αλληλογνωριστούν και να συνειδητοποιήσουν ότι τα χαρίσματά τους αλληλοσυμπληρώνουν τη φύση και την αποστολή τους, τόσο στο ανθρώπινο όσο και στο αποστολικό επίπεδο. Και είναι φυσικό κατά καιρούς να εμφανιστούν εντάσεις, που δεν είναι κατ' ανάγκη αρνητικές αν αυτές βιωθούν σαν δημιουργικές εντάσεις που οδηγούν σε μια καλύτερη αλληλογνωριμία και αλληλοκατανόηση.

Οι τρόποι συνεργασίας δεν είναι προδιαγραμμένοι, δεν υπάρχει μια συνταγή που θα δώσει μαγικά λύσεις. Οι τρόποι αναπτύσσονται ανάλογα με το περιβάλλον, τον τόπο και το χώρο. Εκείνο όμως που κατά βάση χρειάζεται, είναι δυναμισμός και ενθουσιασμός. Μπροστά σ' ένα κόσμο σε κρίση δεν πρέπει να νοσταλγούμε κάποιο κόσμο περασμένο και να θέλουμε την αναστήλωσή του.

Στο πρακτικό επίπεδο η μεθοδολογία τις περισσότερες φορές διαμορφώνεται ανάλογα με τις ανάγκες της ενοριακής κοινότητας. Σε γενικές γραμμές μπορούμε να δείξουμε τους παρακάτω σταθμούς: - εντοπίζεται το πρόβλημα ή ο στόχος, - αναλύεται το πρόβλημα προς λύση ή ο στόχος προς κατάκτηση, - οι συνεργαζόμενοι φτάνουν σε μια κοινή θεώρηση, - εξετάζονται οι πιθανές λύσεις, -

σχεδιάζεται η δράση, - παίρνονται οι αποφάσεις, - σε τακτά χρονικά διαστήματα γίνονται επαληθεύσεις και διορθωτικές κινήσεις, ένας γνήσιος απολογισμός!

. Με όλα τα παραπάνω δεν υπάρχει ο κίνδυνος να θέμε να περιορίσουμε την πρόβλεπτη δράση του Παναγίου Πνεύματος;...

- Η απάντησή μου θα είναι συνοπτική.

Ο Θεός προίκισε το πλάσμα του με εξυπνάδα, θέληση, ελευθερία, φαντασία... με τόσα χαρίσματα που πρέπει να αξιοποιήσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Ο Θεός δε είναι ανταγωνιστής του ανθρώπου. Το να εργάζεται κάποιος με αυτό τον τρόπο για τη Βασιλεία του Θεού δε σημαίνει ότι εμπιστεύεται αποκλειστικά στις δυνάμεις του. Κάθε άλλο, ξέρει ότι το τέλειο δεν ανήκει σ' αυτό τον κόσμο αλλά στη Βασιλεία του Θεού. Υπολογίζει αποφασιστικά στη συνδρομή του Θεού.

Η Εκκλησία, άρα και η ενορία, εντάσσεται στο νόμο της Ενσάρκωσης. Και οι δύο ανήκουν συνάμα σε μια πραγματικότητα με διπλή διάσταση: του Μυστηρίου αλλά και της εγκόσμιας Κοινωνίας. Ως κοινωνική ομάδα η Ενορία οφείλει να χρησιμοποιήσει ό,τι η ανθρώπινη ευφυΐα προσφέρει. Έτσι γίνεται αποτελεσματικό εργαλείο της θείας χάριτος.

π. Γιάννης Δομ. Μαραγκός

Γέννηση: Ερμούπολη, Σύρου 4/8/1949.

Σπουδές: στο Ποντιφίκιο Γρηγοριανό Πανεπιστήμιο, Φιλοσοφία 1967-1969, Θεολογία 1969-1972 και 1972-1974 Πτυχίο με ειδίκευση στην Theologia Fundamentalis.

Διδακτορική Διατριβή με Θέμα: «Η εξέλιξη των Οικουμενικών σχέσεων της Εκκλησίας της Ρώμης και του οικουμενικού πατριαρχείου στα έγγραφα του «Τόμου Αγάπης» (1958 – 1970)». Υπεράσπιση και ομόφωνη έγκριση στις 30/11/1984 και στη συνέχεια δημοσίευση και ανακήρυξη σε διδάκτορα της Θεολογίας του Ποντιφίκιου Γρηγοριανού Πανεπιστήμιου.

Testimonium Studiorum (1975-76) του Ποντηφίκιου Ινστιτούτου Χριστιανικής Αρχαιολογίας στη Ρώμη.

1992: Γρηγοριανό Πανεπιστήμιο, στη Σχολή Κοινωνικών Επιστημών, μαθήματα Θρησκευτικής Κοινωνιολογίας.

3/8/1975: χειροτονία σε ιερέα στην Εκκλησιαστική Επαρχία Σύρου.

1976-1981: Υποδιευθυντής του
ιεροσπουδαστηρίου «Άγιος Παύλος».

1985 μέχρι σήμερα Εφημέριος της ενορίας
Ευαγγελιστρίας.

Από 1985 ιεροδιδάσκαλος στην πρωτοβάθμια
εκπαίδευση και καθηγητής του Καθολικού
Δόγματος στο Πρώτο Λύκειο Σύρου.

Μέλος της θεολογικής συμβουλευτικής
επιτροπής της Συνόδου της Καθολικής
Εκκλησίας

Από το 1989, Πρόεδρος του συνδέσμου
Καθολικού εφημεριακού κλήρου Ελλάδος και
με αυτή την ιδιότητα μέλος του Συνόδου των
Πρεσβυτερίων της Ευρώπης.

Εισηγήσεις στα Συνέδρια της καθολικής
εκκλησίας Σύρου και στα επιμορφωτικά
σεμινάρια της Καθολικής Εκκλησίας της
Σύρου, στη Δεύτερη Πανελλαδική Σύναξη της
Καθολικής Εκκλησίας, στη Σύναξη της
Καθολικής εκκλησίας της Αθήνας.

Επιμορφωτικά σεμινάρια για τους κατηχητές
της επισκοπής Σύρου, εκπομπές στον ΑΙΓΑΙΟ
FM (1990,1991) και στο ραδιοφωνικό Σταθμό
της καθολικής εκκλησίας της Τήνου.

Διδασκαλία στα Ινστιτούτα θεολογίας για
Λαϊκούς της Καθ. Εκκλ. Σύρου, και Τήνου.

Διάφορες δημοσιεύσεις σε ξένα και ελληνικά
άντυπα.

Επικαιρότητα

Το δικό μας «Φαναράκι»

Η 28^η Ολυμπιάδα πλησιάζει. Επέστρεψε στο σπίτι της και με κάποιο καρδιοχτύπι, όλοι περιμένουμε την έναρξη. Όλα είναι έτοιμα και ωραία. Τα τηλεοπτικά μέσα, η σύγχρονη τεχνολογία επέτρεψαν στην ανθρωπότητα να ζήσει μοναδικές στιγμές που έδειξαν το μεγαλείο και την ομορφιά της ανθρώπινης ψυχής.

Ένα μικρό παιδί, ο Μιχάλης, πάνω στο ολόλευκο χάρτινο караβάκι του, έστειλε μηνύματα αγάπης, συμφιλίωσης, αδελφοσύνης... Έτσι άνοιξε η μεγάλη γιορτή των λαών κάτω από τον Αττικό ουρανό.

Ένα άλλο παιδί, η Φωτεινή, με το τόσο συμβολικό όνομα, κρατώντας ένα ωραιότατο φαναράκι σε σχήμα σπόρου, έδωσε σε μια άλλη χώρα, τη Κίνα, το φως που έλαβε από την Ολυμπία.

Σήκωσε το βλέμμα της, αθώο, καθάριο, κοίταξε ψηλά, φύσηξε δυνατά και το ολόλευκο φόρεμά της, έγινε ακόμη πιο φωτεινό. Η φλόγα έσβησε, ο σπόρος όμως μεταφέρθηκε. (Μκ 4,3) Θα φυτρώσει αλλού, οι άνθρωποι καλής θέλησης θα τον μεταλαμπαδεύσουν, το σκοτάδι του κακού θα λιγοστέψει, οι καρδιές θα ζεσταθούν και τα δύο αυτά παιδιά, θα συνεχίσουν να «κατοικούν» μέσα μας για να υπενθυμίζουν σιωπηρά, ότι είμαστε και εμείς το Φως του κόσμου (Ματ 12,16).

Το Ολυμπιακό Χωριό, στους πρόποδες της Πάρνηθας, είναι ένας χώρος μαγευτικός. Αμέτρητες όμορφες κατοικίες με πρόσβαση για αμαξίδια, δέχτηκαν αθλητές, προπονητές, συνοδούς, εθελοντές και όλο το διοικητικό προσωπικό. Μια υπερσύγχρονη και τέλεια εξοπλισμένη πολυκλινική, παρείχε όλες τις υπηρεσίες. Πανέμορφες, πολύχρωμες σημαίες στόλιζαν όλους τους χώρους και ιδιαίτερα την Διεθνή Ζώνη. Σαν ένα νέο ουράνιο τόξο, θύμιζε την Κιβωτό, όπου μετά τον Κατακλυσμό, πρόσφερε αρμονία, γαλήνη, ειρήνη, συμφιλίωση.

Το κέντρο Θρησκευτικών Υπηρεσιών ήταν ο χώρος όπου καλέστηκα να προσφέρω τη δική μου παρουσία εθελοντισμού. Πέντε αίθουσες ήταν στη διάθεση των μεγάλων θρησκειών: ινδουισμός, βουδισμός, ιουδαϊσμός, μωαμεθανισμός και χριστιανισμός. Οι εκπρόσωποι του κάθε δόγματος, διακοσμούσαν ανάλογα το δικό τους χώρο. Εμείς, οι Χριστιανοί, καθολικοί, ορθόδοξοι και διαμαρτυρόμενοι, χρησιμοποιούσαμε τον ίδιο ευκτήριο χώρο. Στις 10.30', ένας καθολικός ιερέας, έλληνας ή ξένος, τελούσε τη Θεία Λειτουργία κι ανάλογα με τους πιστούς, χρησιμοποιούσε τη κατάλληλη γλώσσα. Η Πεντηκοστή είχε γίνει πραγματικότητα.

Ο χώρος και η αποστολή μου, μου επέτρεψαν να φοράω την δική μου μοναχική περιβολή γιατί οι εκπρόσωποι θρησκειών, είχαν τα δικά τους χαρακτηριστικά. Έτσι όλοι γνώριζαν ότι είμαι καθολική μοναχή και αυτό προβλημάτιζε. Για μένα ήταν χάρη, χαρά και τιμή. Πολλοί ξένοι, γνώριζαν την ιδιότητα αυτή και εύκολα άκουγα: "Hello, Sister". Ερωτηματικό ήμουν για πολλούς Έλληνες εθελοντές, που δεν μπορούσαν να διανοηθούν ότι μια μοναχή θα μπορούσε να είναι εθελόντρια σε Ολυμπιακούς Αγώνες. Υποδοχή, ενημέρωση, στήριξη, ενθάρρυνση και συμπροσευχή ήταν οι αρμοδιότητες της υπηρεσίας μου.

Μετά τη Θ. Λειτουργία, πήγαινα στη Διεθνή Ζώνη όπου συναντούσα πολλούς αθλητές. Είχα έτσι πολλές ευκαιρίες να πω σε όσους το εννοούσαν, ότι η Ελλάδα είναι μικρή μόνο πάνω στο Χάρτη. Η Ιστορία, ο πολιτισμός, τα μηνύματα της, μοναδικά κι ανεπανάληπτα, σημείωσαν την ανθρωπότητα. Αν η Ελλάδα παραμένει ακόμη σήμερα ένα σημείο αναφοράς, το οφείλει στην Αρχαία Ελλάδα που στηρίζεται σε 4 αδιάσειστα θεμέλια και που είναι σύμβολα του κάθε σκεπτόμενου ανθρώπου. Οι 4 αυτές κολόνες, είναι 4 πόλεις που ονειρεύονται να επισκεφθούν πολλοί άνθρωποι: Αθήνα, Δελφοί, Ολυμπία, Επίδαυρος. Καθένας από αυτούς τους χώρους, εκφράζει μια πτυχή της ανθρώπινης ύπαρξης που ολοκληρώνεται μόνο αν τις βιώσει ο καθένας συνειδητά. Ο αριθμός 4 είναι του ανθρώπου γιατί χρειάζεται θεμέλια, στήριξη, ισορροπία. Το 3, είναι της θεότητας, του Χριστιανισμού (Αγ. Τριάδα και το Ιερό τρίγωνο της Ακρόπολης, της Αίγινας του Σουνίου) γιατί ο Θεός είναι Θεμέλιο, στήριξη, ισορροπία.

Το Ολυμπιακό Χωριό, με τη μοναδική κι ανεπανάληπτη αυτή εμπειρία, δεν είναι παρένθεση. Είναι μια ακόμη πεποίθηση ότι οι λαοί, κάθε φυλής, κάθε έθνους, ανεξαρτήτου θρησκευματος και πολιτικής τοποθέτησης, είναι δυνατόν να ζήσουν αδελφωμένοι κι αγαπημένοι. Διαφορετική αποστολή, διαφορετικός ρόλος. Κοινή όμως η πορεία που μας οδηγεί στον μοναδικό Πατέρα, που αναμένει πάντα με την

ίδια ερώτηση: «Άνθρωπε, που είσαι;» (Γεν 3,9). Και την ημέρα που συνειδητοποιεί, μόνος κι έρημος, στο βοσκοτόπι της πείνας και της απόγνωσης, ότι στο σπίτι του Πατέρα του, όλα είναι πλούσια και ωραία, τότε μόνο, ο άνθρωπος, παίρνει το δρόμο της επιστροφής και η γιορτή ξαναρχίζει, γιατί ακριβώς αυτός ο Πατέρας τον περιμένει ακούραστα στο κατώφλι του σπιτιού Του (Λκ 15, 20).

Αδ. Αικατερίνη Μαϊδιώτου
Εθελόντρια
Αθήνα 2004

Ευκαιρία αδελφοσύνης

Μήνυμα του Ποντίφικα προς τον
Πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Αθήνα

Την ευχή οι Ολυμπιακοί Αγώνες να αποτελέσουν ευκαιρία αδελφοσύνης ανάμεσα στους λαούς και τους πολιτισμούς, εκφράζει σε μήνυμά του προς τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κ. Στεφανόπουλο ο Πάπας Ιωάννης Παύλος ο Β΄.

«Στο πνεύμα της Ολυμπιακής Εκεχειρίας, εύχομαι οι Ολυμπιακοί Αγώνες αποτελέσουν μια ευκαιρία αδελφοσύνης ανάμεσα στους λαούς και ανάμεσα στους πολιτισμούς, διότι ο αθλητισμός είναι μια οικουμενική διάλεκτος των ανθρώπινων σχέσεων, που αναπτύσσει ένα οικογενειακό πνεύμα και που βοηθά να ξεπεραστεί η βία που σημαδεύει ολόκληρο τον σύγχρονο κόσμο» τονίζει ο Ποντίφικας.

«Την στιγμή που ξεκινούν οι 28^{οι} θερινοί Ολυμπιακοί Αγώνες της Αθήνας, απευθύνω στην εξοχότητά σας, και δια μέσου αυτής, στις αρχές και στο σύνολο του ελληνικού λαού, τις εγκάρδιες ευχές μου. Απευθύνω χαιρετισμό στα μέλη της Ολυμπιακής Επιτροπής, στους διοργανωτές, στις επίσημες αντιπροσωπείες, στους αθλητές και σε όλα τα πρόσωπα που συνέβαλαν στην επιτυχία μιας τέτοιας διεθνούς αθλητικής συνάντησης» σημειώνει ο προκαθήμενος της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας.

«Με ευχαρίστηση προσεύχομαι για την εξοχότητά σας, όπως και για τον ελληνικό λαό, του οποίου το πνεύμα φιλοξενίας που επιδεικνύει γνωρίζω, για τους διοργανωτές, για τους αθλητές και τους παρόντες θεατές ή όσους παρακολουθούν τις αθλητικές μεταδόσεις δια των μέσων επικοινωνίας, να έχετε τις ευλογίες του Κυρίου. Σε όλους απευθύνω τους πιο θερμούς χαιρετισμούς μου» καταλήγει.

ΑΠΕ